

1

PÄRASTLÕUNAL, SEL AJAL PÄEVAST, mil Knut mitte enam ei üritagi kirjutada, vaatab ta Youtube'ist videot munandivähist. Ta valis niisuguse video sellepärast, et vastumeelsus, mis selle vaatamisega kaasneb, meenutab kirjutamise vastumeelsust ja pingutust, nii et tal tekib tunne, et ta teeb midagi viljakat. Aga kui ta hakkab just järele katsuma, ega temal kasvajaid ei ole, kostab plõnn ja postkasti ilmub kiri.

Kutse vestlusringi, seisab teemareal ja saatja on Lillehammeri kirjandusfestival.

Oleme kutsega küll hilja peale jäänud, aga loodame siiski, et teil on aega ja võimalust osaleda. Vestluse teema on „Truudusetus elus ja kirjanduses“ ja teie olete mitmes raamatus seda teemat käsitlenud. Lisaks kirjanduskeskuse miinimumhonorarile katame mõistagi reisi-, toitlustus- ja majutuskulud.

Festivali alguseni on jäänud pisut üle nädala, nii et järelikult kutsutakse teda kellegi kohatäiteks. Mõne kirjaniku, kes on viimasel hetkel alt ära hüpanud – võte, mida ka Knut oma kuulsusepäevil kasutas. *Täna kutsumast, tulen meelevdi*, vastas ta tookord ja jäi paar päeva enne üritust „ootamatult haigeks”. Sest tal polnud viitsimist minna või tahtis ta hoopis midagi muud teha.

Aga nüüd pole Knuti ammu enam kuhugi kutsutud, nii et ta pole saanud millelgi alt ära hüpata. Viimane kord, kui ta rahva

hulgas figureeris, kui tohib säärast väljendit kasutada, oli talvel, kui ta külastas klassitait tuimi ja osavõtmatuid noori Oslo külje all ühes gümnaasiumis.

Lillehammeris koosneks kuulajaskond täiskasvanutest, kes pole seal üksnes vabatahtlikult, vaid on selle eest maksnud ja võib-olla isegi üht tema raamatut lugenud. Lisaks saaks ta Lillehammeris tasuta süüa ja napsi, nii et Knut, kes jäi tänavu loometöötoetusest ilma ja on viimased kuud elanud kuivikleivast, munadest ja sardiinidest, hakkab vastama veel enne, kui on mallanud kirja lõpuni lugeda.

Suur tänu kutse eest! Tulen meelevdi ...

Aga siis vajub ta pöördtooli seljatoele. *Rahu-rahu.*

Knut, kes saab peagi kuuskümmend, on hakanud endaga viimase ajal rääkima, nagu tal oli kombeks rääkida hooldekodu patsientidega. *Tõuseme nüüd üles. Joome nüüd kohvi. Rahuneme nüüd ilusasti maha.*

Ta loeb kirja edasi, et uurida välja, kelle seltsis ta vestlema peab, suunab seejärel pilgu aknast õue piimakarva taeva ja tagahoovi puude poole ja kontrollib siis uuesti. Ta võis näha valesti, aga ei. Naise nimi on mustvalgel kirjas.

Naine on üks kolmest kirjanikust, kes peavad rääkima *truudusetusest elus ja kirjanduses*. On alles teema valitud!

Nagu sellest veel vähe oleks, on kolmas vestlusringis osalev kirjanik Terje, kes on abielus Knuti eksnaisega, ja selle peale läheb Knut kööki ja valab endale suure klaasi vett. Ta teab, et tema ei olnud esimene valik, ka mitte teine ega kolmas. Arvatavasti tuli mõni korraldaja abi tema nime peale päris viimasel hetkel. *Aga kuidas oleks tollega, kes kirjutas selle raamatu ... teate küll, kes kirjutas oma lahutusest ...*

Ma ei kirjutanud oma lahutusest, ütleb Knut valjusti. Ta hingab nina kaudu sisse ja suu kaudu välja, nagu on ühest Youtube'i videost õppinud.

Ta joob klaasi tühjaks, paneb kraanikaussi ja tõmbab lahti kilekottide sahtli. Eelmisel sügisel, kui tema eraelus läks põrguks, hakkas ta vaatama sääraseid lühivideoid, mis pakuvad õpetusi ja näpunäiteid selle kohta, kuidas paremini elada. Videod võisid rääkida kõigest alates hingamisharjutustest ja kuivainete hoiumisest kuni selleni, kuidas riideid ja asju nii kokku voltida, et need võimalikult vähe ruumi võtaksid. Näiteks õppis ta, kuidas muundada kilekotid väikesteks dekoratiivseteks kolmnurkadeks, ja vahel tõmbab ta sahtli lahti ja lihtsalt silmitseb kilekotte, mis on seal ilusti reas.

Aga täna ei ole sellest abi, ta lööb sahtli kinni ja kõnnib mööda korterit sihitult ringi.

Kas nad on seal Lillehammeris tõesti peast segi? Ja eelkõige: kas nad üldse raamatuid ei loe?

Aga äkki on see hea märk, et nad seost ei näe. Sest kas ei olnudki tema *never complain, never explain*-taktika eesmärk just see: et mitte keegi ei paneks tähele temast fabritseeritud seika tolles niinimetatud *tõsielulises* autobiograafilises loos, millega sai maha toosama inimene, kelle kõrval Knut hakkab Lillehammeris peagi rääkima *truudusetusest elus ja kirjanduses*.

Knut seisatab elutoaknal. Maja ees tänaval seerib inimesi ühele ja teisele poole. Tal on kombeks siin seista, neid jälgida ja püüda ette kujutada, kuhu nad lähevad ja mis võib nii tähtis olla. Igaüks neist näeb välja, nagu rõhuks teda mingi raskus. Näod on kesken-dunult ja murelikult kipras.

Knut on täpselt sama palju nagu kõik teised kõigest üks mut-riike masinavärgis. Aga vana tajumus, et ta ei kuulu inimkonna hulka, on temasse juured ajanud ega taha lahti lasta. Ta mäletab seda olekut väiksest peale, ja sügisest saadik on see taas platsis: tunne, et kõik teised on taibanud midagi, mida tema ei ole tai-banud. Et maailmas on mingi suur ja põhjanev saladus, mida *kõik peale tema* teavad.

Viimasel ajal on talle kohale jõudnud, et ta peab varsti jälle maailma minema, pole pääsu. Hoiuarve on tühi, ta on hakanud viimasel ajal isegi krediitkaarti kasutama.

On ainult aja küsimus, millal tal tuleb hooldekodusse helistada ja ennast tööle pakkuda.

Pärast iga korda mõtleb ta: jäägu see viimaseks! Aga ta läheb alati tagasi. Viimati töötas ta seal eelmisel suvel ja nagu tavaliselt oli mitu patsienti vahetunud. Üks neist oli varadementne mees, vaid üks aasta Knutist vanem. Nad viskasid selle üle puhketoas nalja, et varsti on Knuti kord lasta endal mähkmeid vahetada.

Knut naeris koos teistega. Hommikuse tualeti ajal vaatas ta ikka peeglisse, kui aitas mõnel patsiendil riidesse panna, et sedastada salamisi, et nad on erinevad: tema on pikka kasvu ja valgete riietega ning abi vajav õnnetuke hall ja kühmus.

Aga eelmisel suvel ühel pärastlõunal, kui ta nagu harilikult mööda koridore vuhkis, kuulis ta muusikat. Ta jäi seisma, sest see oli sama seitsmekümnendate-kaheksakümnendate muusika, mida temagi kuulas, ja kui ta oli teinud kindlaks, et see kostab tolle varadementse mehe palatist, jõudis Knut esimest korda tõeliselt arusaamisele, et ta võiks vabalt seal ise elada.

Ta sai hästi läbi tolle mehega, kes võis selguseperioodil vestelda ükskõik millest nagu iga teine. Et luua võrdsuse illusiooni, oli Knut isegi naljatanud, et tema kui vaene kirjanik on päris kade, et *mõnda peab riik üleval ja söötab kolm korda päevas*.

Muidugi ei kadestanud ta vähimalgi määral toda meest, kes öösiti meeltesegaduses oma endist elu otsides koridorides ringi traavis. Ega pidanud teda ka endaga võrdseks. Kuni päevani, mil ta seisis koridoris ja kuulis tolle palatist Depeche Mode'i lugu „Enjoy the Silence”.

Knut tegi ära valved, mida oli lubanud teha, aga pärast enam telefonile ei vastanud, kui hooldekodust helistati.

Nüüd peab ta varsti sinna helistama ja teab seda juba märtsi keskpaigast saadik, kui selgus, et talle loometöötoetust ei eraldatud. Aga seni ajab ta sõrad vastu ja Lillehammeri honorariga saab ta hooldekodu veel tubli nädala jagu edasi lükata.

Lillehammeris võib ta pealegi tunda, et kuulub kultuuriellu, seal võib lükata midagi liikuma ja saada ehk kirjutamiseks särtsu juurde.

Tema ainus lootus on anda välja uus raamat ja paluda kirjastuselt avanssi. Sest kuigi tema raamatuid enam kuigivõrd ei osteta, soetab kultuurinõukogu alati teatud hulga eksemplare raamatukogudele ja õppeasutustele, ja mis kõige tähtsam: uus raamat oleks signaal kõigile loometöötoetuste komisjonidele, et Knut A. Pettersen kirjutab jälle, Knut A. Pettersen on endiselt tegus, ei ole veel dementne, ei ole veel surnud.

Harilikult oleks ta läinud sel kellaajal Franki poole. Aga Frankil, tema lähimal naabril ja sõbral, on praegu kokku-periood M-i, oma salajase kokku-lahku armukesega, mistõttu ta ei ole saadaval.

Knut läheb uuesti kööki, kus jääb seisma ja silmitsema väikest veiniriivulit. Kui Franki salasuhe M-i, abielus pakistanlase, kolme lapse isaga jälle algab, jätab naaber alati joomise maha ja „loovutab” oma veiniriivuli Knutile. Knut lubab selle järgmise korrani hoiule võtta ja Frank ütleb nagu tavaliselt, et järgmist korda ei tule, aga kui M. on tõmbunud jälle tagasi oma pere rüppe Lørenskogi – kust ta ei ole muuseas kunagi ära tulnudki –, siis tunneb Frank alati ühtviisi kergendust, kui riivuli tagasi saab, ehkki sinna ei ole enamasti kuigi palju pudeleid alles jäänud.

Franki ja M-i keelatud salasuhe on kestnud mitu aastat ja omandanud juba ammu kindla rütmi: kaks-kolm nädalat koos, kolm-neli nädalat lahus. Ja kuna on möödmas vaid nädal, kui see jälle pihta hakkas, ei saa Knut enne nädalat või paari Frankiga arvestada.

Knut kaalub, kas peaks pudeli avama. Aga talle ei meeldi ükski juua. Niiviisi võib endale paraja supi keeta, näiteks minna Facebookis mõnega raksu või võtta ühendust kellegagi, kellega ei maksaks ühendust võtta.

Sellest saab aasta, kui Hanne – ja Selma, Hanne väike tütar – tema juurest välja kolisid, ja kui nad lahkusid, lubas Knut endale, et ei hakka enam kunagi ühegi inimesega koos elama. Ja iga kord, kui ta kuuleb, kuidas ülakorruse papi oma vana ja paksu kuldset retriiverit treppidest alla lohistab, mõtleb ta: ega ühegi loomaga.

Ta kiikab tagahoovi, et leida midagigi, mille külge pilk end haagiks, aga näeb ainult puu otsas istuvat harakat, kes vahib talle vastu.

Sügisest saadik on ta peamiselt kodus püsinud, kui ta ei ole Franki pool olnud.

Kas muud enam jäänud ei olegi, on ta hakanud endalt viimasel ajal küsima: elada vaikselt ja tagasitõmbunult, liikuda aina vähem ja lõpetada parimal juhul nagu too vanapapi ja koer, halvimal juhul dementsena hooldekodus?

Sügisest saadik tundub, nagu hakkaks tema senine sallivuse-tagavara otsa saama. Inimeste välimus ja käitumine ajab teda nii marru, et tal on raske väljas käia. Näiteks hakkab talle närvidele, kui inimesed kõnniteel jalus koperdavad. Kas nad on alati nii teinud? Või siis see, kui kõnnitakse neljakesi kõrvuti ega lasta mööda teisi (Knuti), kellel tuleb seetõttu sõiduteele astuda.

Arvatavasti hakkab ta lihtsalt vanaks jääma. Võib-olla on asi hormoonides. Aga miks käivad inimesed kõnniteel neljakesi kõrvuti ega lase mööda? Ja miks kannavad täiskasvanud inimesed pükse, millesse on suured augud sisse lõigatud? Mitte selliseid pükse, mis on normaalselt ja loomulikult kärisenud, sest neid on ausalt ja korralikult pestud ja kantud nagu kaheksakümneandel, kui Knut veel noor oli, vaid pükse, millesse on *kääridega* sihilikult suuri neljakandilisi auke lõigatud; ja miks enam riidesse ei

panda, vaid kooserdakse avalikus ruumis pidžaama väel? – need küsimused muutuvad umbtänavaks, kuhu Knut eksib mitu korda päevas. Viimasel ajal muutuvad kõik tema mõtted umbtänavateks ja neil umbtänavatel tiirutab ta ringi nagu tige herilane.

Knut teeb siiski punase veini pudeli lahti. Et maksta kätte Frankile ja tolle veinisnobismile, võtab ta klaasi, millest just vett jõi, ja valab selle servani täis. Seejärel joob ta klaasi nelja-viie punn-suutäiega tühjaks, nagu oleks see kallis punane märjuke suvaline arstirohi, mis tuleb lihtsalt alla neelata. Siis valab ta klaasi uuesti täis, ja pudel ongi tühi.

Pärast seda, kui Hanne ja Selma ära kolisid, on Frank olnud tema ainus side ümbritseva maailmaga. Knut kahtlustab, et nende sõprus on rajatud laiskusele, sest Frank elab kolme sammu kaugusel ja iga kord, kui too oma salasuhtesse kaob, ütleb Knut endale, et peaks soojendama üles mõne vana tutvuse, et tal oleks midagi tagataskust võtta, kui Frank järgmine kord ära kaob. Aga enne kui ta jõuab kellegagi ühendust võtta, on naaber enamasti jälle saadaval.

Ta võiks välja minna, lihtsalt korterist välja minna nagu normaalne inimene ja istuda mõnda kohvikusse või pubisse. Teha juttu juhuslike inimestega, olla tavakodanik avalikus ruumis. Mitmed Knuti kirjanikest kolleegid käivad istumas ümberkaudsetes pubides ja baarides, et saada inspiratsiooni, vähemalt nii nad intervjuudes väidavad. Aga iial ei või teada, kelle peale satud, ja siis istudki seal lõksus. Kui keegi sulle hõlma alla poeb, on temast raske vabaneda. Ja ainus, millest Knut praegusel ajal rääkida *tahab*, on ainus, millest ta rääkida *ei saa*, nagu oleks välismaailm hiiglasuur sitta täis õhupall, mis võib lõhkeda, kui ta end ettevaatamatult liigutab.

Klaas käes, astub ta trepikotta ja koputab Franki uksele, aga muidugi ei tule keegi avama. Kui Frank on M-iga hõivatud, kaob

ta nagu mingisse sekti. Temaga ei ole enam võimalik rääkida, ei ole enam võimalik suhelda.

Knut istub sülearvuti taha ja hakkab uurima, kes veel Lillehammerisse lähevad. Ta on veetnud Norra kultuurielus mitukümmend aastat ja kõik kohad on täis tuttavaid nimesid ja nägusid.

Millal ta seal viimati käis? Ilmselt siis, kui ilmus tema viimane raamat – peaaegu seitse aastat tagasi. See võeti leigelt vastu, täpselt nagu kaks eelmist, mis ilmusid pärast Kuulsat Raamatut.

Kuulus Raamat – mille pealkiri ei ole „Kuulus Raamat“, ainult Knut nimetab seda nii – oli tema kolmas raamat. See ilmus üle kahekümne aasta tagasi ja oli tema läbimurdeteos. Raamat läks nii hästi, et ta võis oma osaaajatöö ajalehekorrektorina üles öelda ja plaksupealt selle korteri osta, ühesõnaga võlgu jäämata.

Kavas seisab, et tema eksnaine Lene loeb pargiüritusel ette oma viimast raamatut. Peale Franki on Lene ainus, kellega tal oleks praegu tahtmist rääkida. Häda on selles, et teda on raske üksinda tabada. Kui Knut helistab, on Terje – kes on Knuti ettekujutuses ikka veel *Lene uus mees*, kuigi nad on juba üle kümne aasta abielus olnud – alati läheduses, mistõttu ta saab rääkida vaid asjadest, mis puudutavad Lukast, nende poega, ja sedagi võimalikult neutraalselt, nii et selle kallal ei saaks iriseda.

Ka sügisel oli Frank hõivatud M-iga ja Knut, kellel oli meeleheitlik vajadus mõne usaldusväärse inimesega vestelda, oli hulkunud ringi linnaosas, kus asub Lene üüritud tööpind, ja kui ta teisel või kolmandal katsel Lenet kohtas, tegi ta näo, et sattus sinna juhuslikult. Tal oli õnnestunud Lene pubisse meelitada ja talle pärast paari õlut kogu lugu ära rääkida. Algul oli ta maininud seda nagu muuseas, kui nad muust lobisesid. Jah, muide, kas sa [...]i viimast raamatut oled lugenud? Ta kirjutab minust seal täiesti jaburat udujuttu. Siis oli Knut laia naeratusega pead vangunutanud, nagu ei läheks see talle põrmugi korda. *Never complain ...* Kuna Lene ei olnud veel raamatut lugenud, hakkas ta uurima ja

pärima, nagu Knut oligi eeldanud, ja keeras end üles, nagu Knut oli samuti eeldanud, ja nii istuski Knut pubis ja tema silmad tõmbusid veekalkvele.

Sa pead ometi midagi ette võtma, ütles Lene. Sa ei tohi tal lasta niimoodi laamendada. Mis ma ikka teha saan, vastas Knut. Mida ma ka ette ei võtaks, teeks see asja ainult hullemaks. Ta müüks rohkem raamatuid ja mind tembeldataks igavesest ajast igavesti ahistajaks. Täpselt nii see läheks.

Sa oled nii vähe ahistaja kui üldse võimalik, ütles Lene.

Kas sa võiksid jätta selle Terjele rääkimata, oli Knut palunud, kui nad pubist ära läksid. Lene oli seda lubanud, aga abikaasade puhul ei või iial teada. Ja nüüd peab ta istuma laval koos Terje ja *Tõsielukirjanikuga*, nagu Knut toda naist nimetab.

Või kas ikka peab? Ta võib jätta vastamata. Veel üks nipp, mida ta vanasti kasutas: jätta lihtsalt vastamata.

Knut ei tea, mida teha. Tal on vaja head kuulajat. Franki pool võib ta esitada pikki tiraade, samal ajal kui Frank, kes on veebikujundaja ja töötab kodus, istub arvuti taga ja treib veebilehti, plakateid ja raamatukaasi.

Ta läheks hea meelega kohale ja esitaks veel kord oma versiooni, laulaks veel kord sama refrääni, mida on laulnud kogu talve, sellest, mis juhtus Norra kirjanike liidu üldkogul üsna täpselt kolm ja pool aastat tagasi.

Nimelt sellest, mis seal *tegelikult* juhtus. Erinevalt sellest, mis seisab Tõsielukirjaniku raamatus ja pidavat autori sõnul kirjeldama tegelikkust *piinliku täpsusega*. Aga kuidas saab väita, et kirjeldad tegelikkust, ja samal ajal sepitseda inimeste kohta räigeid valesid? Nimesid nimetades? Teistest inimestest rääkides kasutas too naine pseudonüümi, isegi oma lastest rääkides kasutas ta pseudonüümi.

Minu nimi on aga täielikult välja kirjutatud, perekonnanime ja kõigega. Nagu ei olekski mul tundeid. Nagu oleksin mingi papist kuju, hampelmann, kellega võib tagajärgi kartmata teha ükskõik mida.

Knut istub kirjutuslaua taga ja pobiseb endamisi.

Viimasel ajal on ta sellele loole vähem mõelnud. See on tulnud talle meelde ainult paar-kolmkümmend – mitte enam mitusada – korda ööpäevas. Aga nüüd on see tagasi ja täie raskusega.

Seni on see reedene päev koosnenud kohvitegemisest, akende avamisest-sulgemisest, enda guugeldamisest, närvi minemisest ühe artikli peale ei mäleta enam, mispärast, mõne samuti ununenud Facebooki-kisma jälgimisest, kuivikleiva söömisest, veel kohvi joomisest ja siis sellest vähihirmust, sest pärastlõunati saabub enamasti hiilides päevane versioon tollest lausest, mis äratav ta üles igal ööl kell kolm: *niimoodi me üksi magame, ja varsti on lõpp*.

Vanasti võisid säärased ajju takerdunud laused olla asja eest – mitu raamatut sai sel viisil alguse –, aga nüüd tekitavad need ainult unetust.

Ta ei ole sel päeval midagi muud asjalikku teinud kui nutma puhkenud, kui sattus hommikupoolikul videolõigule kolme jalaga koerast. Vaatepilt koerast, kes nii tarmukalt ja enesehaletsuseta luukas, pani tal pisarad voolama ja see meeleliigutus, nagu ka munandivähi video, meenutasid samuti tööd, vahest sellepärast, et tema meeskolleegidel on kirjutades kombeks arvuti taga nutta, nii et pisarad klaviatuurile tilguvad, nagu Knut on lugenud.

Klaas on varsti tühi. Ta on lühikese ajaga joonud ära terve pudeli. Aga ta ei märka muud toimet, kui et põlved on natuke vedelad.

Ta läheb kööki ja kaalub, kas korkida veel üks pudel lahti. Siis kuuleb ta seina tagant Franki köögist kobistamist. Maja kostab väga läbi ja ta kuuleb isegi Franki ohkamist, mida too praegu teebki, ja Knut jääb seisma ja kuulama neid ohkeid ja Franki lohisevaid samme ja muigab endamisi, sest teab, mida see tähendab.

Franki ja M-i suhe lõpeb ja algab taas aina lühema intervalliga. Viimati kestis see ainult kümme päeva ja seekord niisiis kõigest nädala. Frank ei jõua tihti piisavalt pudeleid osta, kuni suhe jälle

kuumaks läheb. Ja Knut ei jõua neid tühjaks juua, enne kui paar jälle lõpu teeb.

Nüüd on riulisse tervelt viis pudelit jäänud ja Knut tassib kogu selle kobaka trepikotta.

Ta koputab uksele, aga Frank ei ava ikka veel.

„Halloo!” hüüab Knut läbi postkasti pilu. „Ma tean, et sa seal oled.”

Ei kippu ega kõppu. Aga kuna ta riulit tagasi tassida ei jaksa, paneb ta selle uksematile, nii et tagumine külg jääb Franki korteriuukse poole.

Knut elas nii-öelda sotsiaalsel elu viimati siis, kui Hanne ja Selma veel tema juures elasid. Sel ajal toimus lakkamatu voona õhtusööke ja pidusid, aga kõik osalised näisid olevat Hanne sõbrad, sest kadusid koos temaga. Knut on Facebookis ringi konnanud, et meenutada mõnd tuttavat, mõnd Hanne-eelset sõpra, kuid ei ole seni leidnud ühtki, keda tahaks väga kohata. Nende postituste peale reageerib ta üksnes tõstetud põidla või nutu- või kurja näoga. Paarile on ta püüdnud siiski isikliku sõnumi septseda, aga sellisel juhul läheb samamoodi nagu siis, kui ta üritab kirjutada ilukirjandust: ta kirjutab ja kustutab, parandab, kustutab ja lihvib, kuni kõik pudeneb põrmuks. Viimasel ajal näib, et kõik, mida ta kirjutab, tundub ekraanile toksitult vale. Nagu hakkaks ta keelest ilma jääma.

Ta mäletab, et oli kord aeg, vähemalt möödunud sügiseni, kui ta maailmas ringi liikus, sõna võttis ja kirjutas – järelikult siis oli, mida öelda –, aga ei suuda parimagi tahtmise juures meenutada, mis oli nii tähtis, et seda kogu aeg endast väljutada, ega suuda mälust leida ka seda, mis tuhin teda tagant tõukas ja sundis ennast väljendama ja maailmas ringi liikuma.

„Mind kutsuti Lillehammerisse,” ütleb ta läbi postikasti pilu. „Ja arva ära, kellega koos ma lavale lähen!”

Lõpuks tuleb Frank esikusse. Knut näeb temast ainult jalgu ja nagu harilikult on Frankil jalas terava viigiga püksid. Kuigi ta töötab kodus, kannab ta alati viigipükse ja valget särki, mitte kunagi teksaseid ja mitte kunagi T-särki. Lisaks on tema kõht lame ja kõva ja valge särki all pungitavad õlavarrelihased. Knut püüab tihtipeale ette kujutada, mis tunne on olla homo. Võib-olla oleks kõik siis palju lihtsam, ütleb ta Frankile ikka, et teist üles ässitada. Naistega on ju nii palju jama. Siis oleks sul millegi muu üle hädaldada, ütleb Frank tavaliselt vastuseks.

„Kellega koos sa siis lavale lähed?”

„Lase mind sisse.”

„Ei lase. M. on mu jälle ära blokeerinud ja ma ei taha enam. Käige kõik kuu peale, viimane kui üks!”

„Siis sobiks üks klaasike hästi. Su veiniriitl on siin. Seal on veel päris mitu pudelit alles. Seekord läks küll kähku, kiiremini kui tavaliselt.”

Frank ei vasta, aga jääb paigale, ja Knut teeb uue katse.

„Noh, olgu. Nii et ta on su ära blokeerinud. Ta on tagasi juba sel neljapäeval. Või järgmisel.”

„Kellega sa lavale lähed?”

„Ma lähen lavale koos ...”

Knut ei suuda tole naise nime välja öelda.

Frank astub paar sammu lähemale.

„Tollega, kes sinust kirjutas?”

„Jah.”

Lõpuks avab Frank ukse.

„Viis minutit. Ja siis oled läinud.”